

Bernard Šmíd

Nemôžete slúžiť Bohu i mamone

V dnešnom evanjeliu nachádzame podobenstvo o nepoctivom správcovi. Kto je to správca? Ako môžeme definovať správcu? Správca sa nachádza kdesi uprostred medzi pánom a otrokom. Kresťan je nazvaný správcom. Skúsme sa nad tým zamyslieť. Otrokom je ten, ktorý je do detailov riadený svojím pánom. Nepozná zámery svojho pána, nemusí vedieť kam smeruje jeho činnosť. Musí poslúchať na slovo. Nič nie je ponechané na jeho vlastnú fantáziu a predstavivosť. Všetko robí v otrockej poslušnosti, pretože ináč nemôže a jeho motiváciou je strach o svoj život. Pán je zasa ten, kto jedná vo svojom úplne suverénne. Robí si so svojím majetkom, čo sa mu zachce. Robí len to, čo sa mu zachce. Nikomu sa nemusí zodpovedať za to, čo urobil.

Naša situácia v pozemskom živote na tomto svete stojí kdesi uprostred týchto extrémov. Správca nie je otrokom. Používa určitú mieru slobody na úseku, ktorý mu bol určený. Nemôže však jednáť bez obmedzenia ako pán. Predovšetkým sa od neho vyžaduje poctivosť, aby sa pán mohol na neho spoľahnúť. Požaduje sa od neho aj zodpovednosť, aby s tým, čo je pánovo jednanie zodpovedne. Čím lepšie pozná svojho pána a čím viac ho miluje, tým dokonalejšie plní svoje poslanie. Je mu ponechaný dosť veľký priestor pre vlastnú fantáziu a podnikavosť. Pracuje na cudzom, nie na vlastnom, a podniká v úmysloch svojho pána, ale môže do toho vložiť mieru vlastnej podnikavosti a svoju vlastnú fantáziu. Čaká sa od neho, že bude podnikat' a že bude poctivý.

Máme jednu veľkú výhodu pred hociktorým pozemským správcom. Máme zjavené úmysly a slová nášho Pána zachytené v Písme Svätom. A dokonca, keď po tom veľmi túžime, môžeme prijímať Ducha svojho Pána, teda môžeme dokonale plniť vôľu svojho Pána. Postavenie správcu najlepšie vyjadruje našu situáciu v tomto svete. Jediné Boh je suverénny Pán, ale my nie sme Boží otroci, ale správcovia božích vecí.

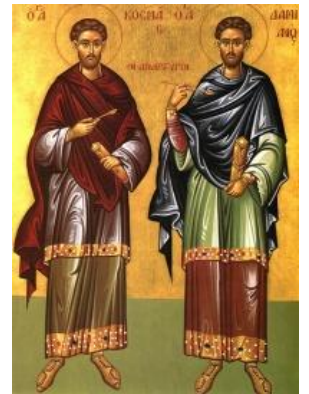
Keď sme povrchno počúvali dnešné podobenstvo, možno nás zarazí skutočnosť, že pán pochválil nepoctivého správcu. Áno aj nie! Pochválil aj pokarhal. Niečo u neho obdivoval a kvôli niečomu ho prepustil. Rozhodne nepochválil jeho nepoctivosť. Toto podobenstvo nechce byť schválením nepoctivosti v našom živote. Chce byť len zamyslením, ako šikovne si vedie počínať svetskí ľudia vo svete. Pán nepochválil svojho sluhu pre jeho nepoctivosť a pre jeho zlé šafárenie, ale len pre opatrnosť a predvídavosť. V tomto podobenstve je pre nás dôležitý a prijateľný záver, ktorý ho

objasňuje. Nasledovanie opatrnosti a predvídavosti tohto, ináč nepoctivého, správcu.

Pán Ježiš nám svojím učeníkom jemne vyčíta v tom dnešnom podobenstve, že synovia tohto sveta vedia byť chytřejší vo svojich veciach, ako my kresťania v Božích podnikoch, ak vôbec v mene Božom podnikáme. Koľko športovcov a umelcov denne trénuje za desať minút potlesku a nejakú plechovú medailu a nám je zaťažko odriecť si to, čo evidentne škodí našej duši a často už aj nášmu telu. Nepozerať napríklad televíziu, i keď vieme, že po tom filme nám duchovne nebude dobre, že budeme náchylnejší na hriech. Oni to robia za desať minút potlesku a v našom prípade ide o večné uznanie u Boha a trvalý potlesk nebies. Toto bolí srdce Pána Ježiša, že my, ktorí sa tak radi nazývame kresťanmi, nevieme sa celkom nasadiť pre Božie i Naše Kráľovstvo.

Tento hmotný svet Pán Ježiš veľmi priliehavo nazýva nespravodlivou mamonomu. My kresťania si niekedy hovoríme: „Tento svet je pokazený a v tomto svete sa nedá žiť čestne, ale až raz zomriem, potom budem spravodlivý v Božom kráľovstve.“ Pán Ježiš nás však vyvádza z tohto omylu. Strom padne na tu stranu, na ktorú sa celý život nakláňal. Podobne staroba i večnosť zafixuje človeka v tom, čomu celý život žil. Boh už teraz skúma naše životy a pozerá, či sme poctiví a verní. Lahko by bolo byť verným, keby nás nič nepokúšalo, ale vernosť sa predsa dokazuje práve vytrvalosťou v pokušeniach. Sv. František vyslovil aj takúto zaujímavú myšlienku: „Každé prekonané pokušenie je akoby snubným prsteňom, ktorým sa Pán zasuduje s dušou svojho služobníka.“

Pán Ježiš hovorí: „Nemôžete slúžiť Bohu i mamone!“ Slúžiť máme len Bohu ale aj túto nespravodlivú mamonu máme posväcovať dobrým životom, máme ju použiť k Božej službe. Čím ťažší je život okolo nás, tým viac môže zažiarit láska v našich dušiach a skutkoch. Sv. Maximilián Kolbe dokázal žiť Kristovu lásku uprostred pekla koncentračného tábora, podobne sv. Edita Steinová, alebo mnohí iní kresťania, ktorých mená ani nepoznáme. Niekedy sa mylne domnievame, že svätí sa rodili len v mimoriadne vhodných a prajných dobách. Keď však dobre sledujeme životy svätých, zistíme s prekvapením, že veľmi často žili a pôsobili vo veľmi ťažkých pomeroch. Ale mocou Božou sa posvätili práve týmito ťažkosťami. Keď dobrovoľne prijímame kríž, stáva sa pre nás posvätením. Nasledujeme Krista nielen v jeho radostných tajomstvách, ale aj v Kríži, aby sme skrze bolestné tajomstvá mali účasť na jeho Sláve. Amen

Svätí Kozma a Damián

*Od svojej tváre ma, Pane,
neodhadzuj,
neodním odo mňa
svätého ducha Tvojho!
Navráť mi radosť
z Tvojej spásy,
poslušnosťou ma podpori!*

*Chcem všetkých hriešnych
učiť Tvojej ceste,
po ktorej
by sa k Tebe vracali.
Od krvnej viny
oslobod' ma, ó Bože,
Ty Bože mojej spásy!
Rozviaž mi jazyk,
nechže zaplesá!*

*Ó, Hospodine,
Ty mi otvor ústa,
nech Tvoju chválu zvestujú!
Dnes nepoložím
na Tvoj oltár
krvavú obeť,
neprijal by si ju.
Duch pokorný a ľútosť,
to je obeť,
akou Ty, Bože,
nikdy nezhrdneš.*

*Nakladaj dobre so Sionom,
vybuduj znovu
múry Jeruzalema!
A potom
plamene sa zodvihnú
v obeti zápalnej
a junce budú horieť
na Tvojom svätom oltári.*

Synovia sveta a synovia svetla

Športovci vedia, čo to znamená využiť alebo nevyužiť poslednú šancu. Ak sa využije, je to dôvod na radosť. Ak nie, tak sa smúti. Poslednú šancu chcel využiť aj nepoctivý správca z Ježišovho podobenstva.

Spreneveril svojmu pánovi majetok a čaká ho vyúčtovanie. Nachádza sa v kriticknej situácii. Jeho mozog pracuje na plné obrátky. Chytá sa poslednej šance. Zavolať dlžníkov svojho pána a odpúšťa im veľkú časť dlhov. Uvažuje, že keď bude prepustený, oni mu pomôžu. Majiteľ sa pozerá na horúčkovitú aktivitu svojho správca a obdivuje ho. Nie za to, čo robí, ale prečo to robí. A Ježiš dodáva: „Synovia tohto sveta sú vo svojom pokolení chytřejší ako synovia svetla.“ Ježiš svojim verným, ktorých volá „synovia svetla“, dáva za vzor negatívny príklad. Tak ako „synovia sveta“ robia všetko preto, aby v živote čo najmenej prehrávali a čím viac víťazili, keď ide o materiálne výhody, tak majú „synovia svetla“ robiť všetko pre to, keď ide o zisk duchovných hodnôt.

„Synom sveta“ sa v dnešnej dobe podarilo vytvoriť to, čo sa nazýva „štruktúry hriechu“. Veď si len pripomeňme, ako je dokonale prepracovaná distribúcia drog. Zatiaľ sa nikomu na svete nepodarilo tieto štruktúry rozbiť. Alebo ako je dokonale prepracované „pranie“ špinavých peňazí v bankových ústavoch. Peňazí, ktoré plynú z prostitúcie, pornografie, predaja drog a „tieňovej“ ekonomiky. Vytvorené sú tiež štruktúry ovládania človeka a manipulácie s ním. Koľko úsilia sa vynakladá na reklamu a propagandu. Existujú firmy, ktoré školia politikov, ako majú ovplyvňovať masy pre svoje idey. Od človeka sa nevyžaduje premýšľať, ani sa pýtať, len brať hotové „výrobky“, ktoré mu iní zabalili do pekných obalov a slov. Za všetkým týmto stojí veľké úsilie „synov“ tohto sveta, veľa nespravodlivosti, peňazí a vyliatej krvi.

Akokoľvek je dnešná doba krutá, neospravedlňuje nás, „synov svetla“, aby sme sa neusilovali vytvárať „štruktúry čnosti“. Ježiš od nás žiada, aby sme všetky svoje schopnosti dali do služieb dobra, lásky, viery a spravodlivosti. Aby sme mali dostatok fantázie a chuti pri vytváraní kresťanských modelov života. K tomu by malo viesť úsilie všetkých našich zhromaždení, od slávenia liturgie až po duchovné a zábavné programy. Zvlášť v práci s deťmi a mládežou je to výzva pre rodičov, kňazov, katechetov a ostatných nadšencov, aby prinášali nové nápady a impulzy, ktoré budú pomáhať stabilizovať život detí a mladých ľudí. Len pevní kresťania môžu úspešne vytvárať „štruktúry čnosti“.

Marian Šuráb

oznamy:

1. Rozlúčka s letom: V sobotu 28.9. v popoludňajších hodinách o 17:20 hod. budeme mať lampiónový sprievod od farského kostola po kaplnku sv. Anny. Pozývame malé deti, ale i rodičov, starých rodičov. Podrobnejšie informácie oznámime v nedeľu 22.9. pri sv. omšiach.

2. Misijné stretnutie: farnosť Budmerice v sobotu 28.9. o 15:00 hod. vo farskom kostole v Budmericiach bude sv. omša a misijná prezentácia o Rusku a Sibíri.

Jeseň života

Začína sa jeseň. Vidím to v záhrade, na stromoch a krikoch. Cítim to vo vzduchu i v mojich kĺboch. Leto je neodvolateľne preč. Jeseň sa nedá ničím vyliečiť. Ale aj jeseň je pekná a môže oplývať bohatstvom farieb. Posledné radosti života sú tichšie, ale aj hlbšie. Tak jeseň pokojne vítam.

Tí, čo darovali život, musia tak ako zrnko obilia, ako zemiak na sadenie, ako jadierko ovocia a každé semienko, z ktorého vyrastie nový život, odumrieť a upadnúť do zabudnutia. Tak má dobrý človek vedieť, že pri všetkom, čomu dáva život, odumiera a upadá do zabudnutia, lebo sa stal nahraditeľným.

Zmieriť sa s tým - to je skutočné umenie. V súhlase s týmto umieraním sa ukrýva najvzácnejšie ovocie, ovocie hĺbokej radosti zo života.

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 25. týždni cezročného obdobia - (C)

23.IX. pondelok

18.00 Zať Antona a Apolóniu Jurčovičových a rodičov

24.IX. utorok

18.00 Zať Jána Fandela, manželku a synov

25.IX. streda

18.00 Zať Františka a Jozefína Fabiankovičových a rodičov

26.IX. štvrtok

18.00 za zdravie a Božiu pomoc

27.IX. piatok

18.00 Zať Annu Uhlárovú

28.IX. sobota

08.00 Za živých a ť členov Ružencového bratstva

Upratovanie kostola č.d. 325-352

29.IX. 26. nedeľa v cezročnom období

08.00 Zať Antona Bardona, syna Antona a starých rodičov

Lektori: Vráblová M., Macáková E.

10.00 Za farníkov

Lektori: Hrdlovičová K., Šuplatová M.

14.00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

23.IX. pondelok	Sv. Pio z Pietrelčiny, kňaz
24.IX. utorok	Sv. Gerhard, biskup a mučeník
25.IX. streda	Sv. Kleopas, Pánov učeník
26.IX. štvrtok	Sv. Kozma a Damián, mučeníci
27.IX. piatok	Sv. Vincent de Paul, kňaz
28.IX. sobota	Sv. Václav, mučeník

so svätým Klementom Alexandrijským

Bud'te dokonalí

V starovekej cirkvi bol krst známy pod mnohými rozličnými menami. Svätý Klement o nich postupne uvažuje. Hovorí o „zdokonalení“, ktoré k nám prichádza s božským životom. Zdokonalenie je dynamický proces, ktorý umožňuje etapy rastu. Kristus bol dokonalé batola, dieťa, chlapec, dospievajúci a dospelý. Boží život je absolútna dokonalosť. Každá etapa Božieho života, ktorý v nás rastie, je relatívne dokonalá.

Nazývame sa „deti“ a „batoľatá“, ale nie preto, že by naša výchova bola detinská a ničotná. Naopak, keď sme sa znovu zrodili, hneď sme dosiahli dokonalosť, o ktorú sme sa usilovali. Boli sme totiž osvietení, čo znamená poznanie Boha. A určite každý, kto pozná Dokonalého, nebude nedokonalý.

Keď sme boli pokrstení, boli sme osvietení. Osvietením sme sa stali synmi. Keď sme sa stali synmi, stali sme sa dokonalými, a keď sme sa stali dokonalými, stali sme sa nesmrteľnými. Hovorí: „Ste bohmi, všetci ste synmi Najvyššieho“ (Z 82, 6). Táto činnosť má veľa názvov: milosť (alebo dar), osvietenie, zdokonalenie a obmytie. Obmytím sa očisťujeme od hriechov. Milosťou sa rušia tresty za naše hriechy. A osvietením vidíme sväté svetlo spásy - ktorým jasne vidíme Boha.

Niečo nazývame dokonalým, keď mu nič nechýba. A čo chýba tomu, kto pozná Boha? Bolo by naozaj zvláštne nazývať Boží dar neúplným. Pretože Boh je dokonalý, dáva dokonalé dary. Na jeho rozkaz bolo všetko stvorené. Keď chce udeliť milosť, jeho milosť je dokonalá. To, čo má prísť, je naznačené mocou jeho vôle.

A oslobodenie od zla je len začiatok spásy. My sami - my, ktorí sme sa najprv dotkli samotného konca života - sme už dokonalí. A my, čo sme oddelení od smrti, už žijeme. Spása je teda nasledovanie Krista: „V ňom bol život“ (Jn 1,4). „Veru, veru, hovorím vám: Kto počúva moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepôjde na súd, ale prešiel zo smrti do života“ (Jn 5, 24). Už len samotná skutočnosť viery a znovuzrodenia je dokonalosť v živote. Boh totiž nikdy nie je slabý. Tak ako je jeho vôľa jeho prácou a toto sa nazýva vesmír, tak si aj praje spásu pre všetkých a toto sa nazýva Cirkev. On vie, koho si povolal a koho spasil. Povolal a spasil ich v tom istom čase (pozri Rim 8, 30).

Apoštol hovorí: „Veď vás sám Boh poučil“ (7 5oZ4, 9). Nie je teda dovolené považovať jeho učenie za nedokonalé. Toto učenie je večná spása večného Spasiteľa, ktorému nech je vďaka na vky vekov. Amen. A ten, kto sa znovuzrodil a je osvietený - ako samotné meno naznačuje, je oslobodený od temnoty a hneď dostáva svetlo.

Je to niečo podobné ako ľudia, ktorí sa prebudili zo sna a sú bdeli, alebo ako ľudia, ktorí boli dočasne oslepení a teraz z ich očí odstránili prekážku. Keď sme odstránili hriechy, ktoré bránia svetlu Božieho Ducha, my, ktorí sme pokrstení, dostávame duchovný zrak, ktorý je slobodný, bez prekážok a plný svetla - len toto svetlo nám umožňuje kontemplovať o božských veciach: je to Duch Svätý, ktorý k nám prúdi zhora.

Toto je večné napravenie zraku. Teraz dokážeme vidieť večné svetlo. Podobné priťahuje podobné. A svätosť

priťahuje samotný zdroj svätosti, ktorý sa správne nazýva Svetlom (pozri Jn 1,4-5). „Kedysi ste boli tmou, ale teraz ste svetlom v Pánovi“ (Ef5, 8).

Avšak namietajú, že človek ešte nedostal dar dokonalosti. Súhlasím; ale dodal by som, že človek je už vo svetle a temnota ho nepremohla (pozri Jn 1, 5). Neexistuje nič na polceste medzi svetlom a tmou. Cieľ je však rezervovaný až po vzkriesenie veriacich. A cieľom nie je prijatie niečoho iného, ale naplnenie daného prisľúbenia.

Tieto dve veci sa nemôžu stať v rovnakom čase: príchod do cieľa a očakávanie príchodu. Večnosť a čas nie sú to isté. Ani úsilie nie je to isté, čo záverečný výsledok. Oboje sa však vzťahuje na to isté a v oboch veciach je ten istý človek. Viera je úsilie, ktoré sa začalo v čase. Záverečný výsledok je dosiahnutie prisľúbenia zaisteného pre večnosť.

Očakávame to, čo sme už zachytili vierou a po vzkriesení to dostaneme v plnosti. To všetko má naplniť to, čo bolo povedané:

„Nech sa ti stane podľa tvojej viery“ (Mt 9,29).

Myšlienky k modlitbe

Toto je jedinečná milosť osvietenia: naša podstata už nie je rovnaká ako pred obmytím.

Očakávame to, čo sme už zachytili vierou a po vzkriesení to dostaneme v plnosti.

Jeho želaním je spása pre každého. A toto sa nazýva Cirkev.

Zapamätajte si

Podobné priťahuje podobné; a svätosť priťahuje samotný zdroj svätosti, ktorý sa správne nazýva Svetlom.

Námety na konanie

Je vaša viera taká silná, aká by mala byť - aká musí byť, ak máme podľa nej žiť? Každý deň sa modlite modlitbu apoštolov: „Daj nám väčšiu vieru!“ (Lk 17, 5).

Scott Hahn a Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Na to zdvihli kamene a chceli ich hádzat' do neho

(Jn 8, 51 - 59)

Diabol je verný svojim metódam - vzbudzuje pochybnosti. Vo chvíľach skúšky viery každý koná a zápasí sám za seba. A toto je chvíľa skúšky Abrahámovho potomstva.

Abrahám vo chvíľach skúšky odpovedal vernosťou a nádejou. Abrahám stelesňuje identitu Izraela. Vychádza zo svojej zaistenej minulosti a vstupuje do zaistenej budúcnosti, pretože dôveruje Bohu. Raduje sa z toho, čo vidí. Počuje Boží hlas, vidí to, čo označuje Boh. Toto sú dôležité rysy jeho konania. Ani cesta - Abrahámovho potomstva - nemôže byť iná. No konanie tohto potomstva je iné, už neodpovedá argumentmi vernosti, ale berie kamene.

Tu, na týchto miestach môžeme vidieť, že najťažšia úloha v živote človeka je urobiť rozhodnutie. Rozhodnúť sa pre vieru musí byť jednoznačné - buď za Krista, alebo proti nemu. Od tohto rozhodnutia závisí jeho osud nielen v tomto živote, ale aj v budúcom. Ak človeku chýba túžba po rozhodnutí poznať a počúvať Krista, ak chýba taká viera, potom sa vždy nájde dôvod zdvihnúť kameň a hodiť.

Možno sa bojíme Božej blízkosti, lebo ona vyžaduje denno-denné rozhodnutie pre spásu, utrpenie, ľudskosť.

Áká je vlastne príčina, že nespoznávame Krista?

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

NÁDEJ

Podľa americkej legendy kedysi sídlil jeden indiánsky kmeň na úpätí posvätnéj hory. Náčelník tohto kmeňa bol veľmi mocný.

Jedného dňa zavola svojich troch synov a povedal im:

„Zomriem a jeden z vás ma musí nahradiť. Chcem, aby ste vystúpili na najvyšší vrchol posvätnéj hory a priniesli mi krásny dar. Kto z vás mi prinesie ten najlepší dar, stane sa náčelníkom.“

Všetci traja synovia sa vydali na cestu a po niekoľkých dňoch sa vrátili.

Prvý sa vrátil najstarší syn a v rukách veľmi opatrne a nežne niesol neobyčajne nádherný kvet.

Druhý syn sa vrátil s farebným, jemným a guľatým kameňom vyhladeným dažďom a vetrom.

Ako posledný sa vrátil najmladší syn a pri príchode otcovi povedal:

„Ja som nepriniesol nič. Keď som stál na najvyššom vrchole posvätnéj hory, na druhej strane som zbadal prekrásne prerie plné rastlín a lesov. Videl som tiež riečku a priezračné jazero. Predstavoval som si, že by sa tam mohol presťahovať náš národ, aby žil dôstojnejšie. Bol som natoľko unesený pohľadom, ktorý sa mi naskytl, že som nemohol nič priniesť. Nič sa mi nezдалo krásne. Odpusť mi, otče!“

Starý náčelník sa usmial, chlapcovi venoval láskyplný a pevný pohľad a povedal:

„Ty budeš novým náčelníkom, lebo si nám priniesol dar v podobe vízie lepšieho sveta.“

- Obdivovať krásu sveta mi môže pomôcť stať sa vďačnejším...

- Pohľad, ktorý hľadá spôsob, ako dopomôcť človeku k dôstojnejšiemu životu, je pohľad, ktorý skrášľuje...

- Darom môže byť aj spoločné rozjímanie...

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Koľko ráz som chcel...

Výjav Ježiša, ktorý plače nad Jeruzalemom, nám približuje základný Boží postoj voči hriechu človeka i voči najťažšiemu hriechu - odmietnutiu svetla evanjelia. Tento základný Boží postoj nie je hnev. Je to smútok. Ježiš smúti nad tými, ktorí sa zatvrdili. Ešte aj výčitky voči farizejom vyrastali v hĺbke zo smútku, akí sú títo ľudia nenapraviteľní a tvrdí:

„S hnevom si ich premeral a zarmútený nad zaslepenosťou ich srdca...“ (Mk 3,5).

Utrpenie, ktoré má postihnúť Jeruzalem, pochopíme zo strany Božej len cez Ježišove slzy, preniknuté hlbokou náklonnosťou a súcitom. Je to trvalé poučenie pre veriaceho

človeka. Ak by sme si niekedy mysleli, že náš hriech vzbudzuje v Bohu hnev, po ktorom nasleduje trest, mali by sme sa rozpamätať, aký bol Ježišov postoj pred hriechom - bol to hlboký súcit. Tento Ježišov smútok nadviazal nové spojenie medzi ním a vzdialeným ľudom, a to cez opovrhnutú, ale predsa súcitnú lásku. A láska nakoniec vždy víťazí.

Boh dopustí, že izraelský národ vo svojej sprenevere Kristovi sa dostane do situácií, ktoré budú preň krvavé a osudné. Bude to možno posledný pokus priviesť tento národ späť k Bohu. Možno inej cesty niet. Utrpenie môže viesť k pokore a zamysleniu. Ak ho správne prijímame, prehľbuje nás a odkrýva nám, čo sme predtým nezbadali. Utrpenie nemusí byť vždy trestom - môže byť tvrdou cestou, ktorú Boh dopúšťa možno s ťažkým srdcom.

Po ukrižovaní židovský národ nebude viac domom, v ktorom prebýval Boh - dom Izraela zostane prázdny. Božia neprítomnosť však nebude definitívna. Jedného dňa Kristus znova príde doprostred tohto národa a do jeho mesta, keď ho prijímú s vierou. Bude to vtedy, keď Židia pozdravia Krista ako Mesiáša: „Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom!“ Sv. Pavol hovorí, že „na časť Izraela zaľahla slepota dovtedy, kým nevojde plný počet pohanov, a tak bude spasený celý Izrael (Rim 11, 25-26).“

Vdovin halier

„Raz si Ježiš sadol oproti chrámovej pokladnici... Viacerí boháči hádzali do nej mnoho. Prišla aj istá chudobná vdova a vhodila dve drobné mince...“ (Mk 12, 41-42)

Predstavme si tú scénu. Ježiš a apoštoli pozorujú schránku na obetné peniaze a ľudí, ktorí do nej dávajú príspevky. Apoštoli jedných oceňujú, iných možno aj kritizujú. Kto dal najviac? - preruší ich po chvíli Kristus a začne vysvetľovať:

Všimli ste si tú ženu? Dala viac než všetci. Dala všetko! Apoštoli si túto ženu nevšimli. Ani na myseľ im neprišlo, že by halier, ktorý vložila, tak zavážil. Ježiš však pozoroval srdcom, a preto pochopil. Vytiahla z uzlíka a dala všetko, čo mala. Ježiš si všimol najmä takéto prejavy lásky.

Pane, dostal som výplatu - peniaze, ktoré som si čestne zarobil. Ako som rád, že nik z mojej rodiny nemusí hladovať ani mrznúť. Ba zostane niečo aj na hračky, na čokoládu pre deti, ba i pre chudobnejších.

Pane, ďakujem ti, že môžem pracovať, že peniaze majú hodnotu, že obchody sú plné. Vedel by som užiť i viac peňazí, a dobre. Niekedy ani nechápem, prečo si s rodinou nemôžem dovoliť aj iné veci, ktoré si dovoľia moji známi. No chráň ma, Pane, aby som život nemeral podľa peňazí, aby som i ľudí nehodnotil podľa peňaženky. Mám hľadať šťastie stále v nových veciach? Posielam túto celkom novú bankovku na ďalekú cestu. Po čase, keď prejde cez mnoho rúk, bude všelijako poskladaná a pokrútená. Čo všetko budú ľudia za ňu kupovať! Chlieb, kvety na svadbu i veniec na pohreb. Možno za ňu kúpia i česť a svedomie. Dnes sa dá všeličo kúpiť - i ľudia. Či dobro kupované za túto bankovku vyváži kúpu zla?

Pane, chráň nás všetkých! A odpusť nám, čo robíme s peniazmi - od márnenia času až po kupovanie a šírenie hriechu! Ty budeš raz súdiť, ako sme naložili so svojimi korunami a haliermi. Daj, aby som na to myslel, keď otváram peňaženku.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku